

CHRISTINA
LAURENOVÁ

DVAKRÁT
za UHERSKÝ
ROK

OD AUTOREK BESTSELLERŮ
BOŽSKÝ A VÁŠNIVÝ

JOTA

Twice in a Blue Moon

Copyright © Christina Hobbs a Lauren Billings, 2019

Translation © Jan Sládek, 2022

© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2022

ISBN 978-80-7565-980-4

První kapitola

ČERVEN

Před čtrnácti lety

BABIČKA SE OTOČILA, aby si prohlédla hotelový pokoj a záves se za ní s tichým zašustěním zavřel. Pronikavým pohledem tmavých očí zkontrolovala krémově bílou a červenou výzdobu, konfekční obrazy a televizní přijímač, který podle ní, jak si dokážu představit, nevkusně umístili na jinak docela pěknou komodu. Já jsem v životě v tak luxusním pokoji nebyla, ale v jejím pohledu, kterým pečlivě hodnotila veškeré vybavení, jsem četla *Vzhledem k ceně jsem čekala trochu víc*.

Máma měla pro tenhle výraz odjakživa spojení *kyselá okurka*. A skvěle sedělo. Protože když se babička naježila, její obličej skutečně trochu připomínal vrapatou slupku okurky – i když jí bylo jen jednašedesát let.

Nevím, jestli mi četla myšlenky, ale v dalším okamžiku svraštila nos a zatvářila se, jako by kousla do něčeho kyselého. „Máme výhled na *ulici*. Kdybych chtěla koukat na velkoměstskou třídu, klidně jsem mohla jet do San Franciska.“ Přelétla pohledem od komody ke stolku s telefonem a rázným krokem k němu zamířila. „Nejsme ani na správné straně budovy.“

Z Oaklandu jsme letěly do Londýna přes New York a přistály jsme něco víc než před hodinou. Nejdlejší část cesty jsme seděly přímo za přepážkou uprostřed pětičlenné skupiny spolucestujících, z jedné strany vedle postaršího, zjevně životem vyčerpaného muže, který okamžitě usnul babičce na rameni, a z druhé vedle matky s malým dítětem. Takže když jsme se konečně dostaly do hotelového pokoje, toužila jsem jen po jídle, spánku a chvíli klidu od babičky kyselé okurky.

Spolu s mámou jsme s babičkou žily už od mých osmi let a dobře jsem věděla, že nezkazí žádnou zábavu; dokazovala mi to den co den celých deset let. Ale právě teď jsme byly daleko od domova, od místa, kde jsme se obě cítily dobře, a babička – majitelka maloměstské kavárny – nerada utrácela své těžce vydělané peníze, zejména pokud za ně nedostala přesně to, co jí slíbili.

Kývla jsem směrem k oknu, za kterým se blížil typický černý evropský taxík. „Mně se ta ulice *líbí*.“

„Jenže já platila za výhled na Temži.“ Babička sjela špalíkovitým prstem s nakrátko ostříhaným nehtem po seznamu hotelových služeb a já si uvědomila, že podobně velkorysou výpravu jsme ještě nikdy nepodnikly, až se mi z toho trochu provinile sevřel žaludek.

„*A taky* na Big Ben.“ Viděla jsem, jak se jí třese ruka, a bylo mi jasné, že v duchu počítá, co všechno by mohla s ušetřenými penězi podniknout, kdybychom se ubytovaly na nějakém levnějším místě.

Ze zvyku jsem chytila šňůrku na dolním lemu blůzy a začala ji omotávat kolem prstu, dokud jsem v jeho špičce necítila pulzující krev.

Babička mě plácla po ruce, abych přestala, usadila se ke stolku s telefonem a s podrážděným povzdechnutím zvedla sluchátko.

„Ano, zdravím. Bydlím v pokoji 1288 a právě jsem k vám do hotelu dovezla až z Ameriky svoji vnučku — ano, přesně tak, jmenuji se Judith Hourietová.“

Prudce jsem k babičce zvedla oči. Řekla Judith, ne Jude. *Jude* Hourietová pekla koláče, obsluhovala stále stejné pravidelné zákazníky, kteří k ní chodili už od chvíle, kdy v devatenácti kavárnu poprvé otevřela, a nikdy nedělala žádnou vědu z toho, že někdo neměl na zaplacení. *Judith* Hourietová byla zjevně daleko náročnější osoba — která cestuje s vnučkou do Londýna a rozhodně si zaslouží výhled na Big Ben, který jí slíbili.

„Jak jsem říkala,“ pokračovala v hovoru, „Přijeli jsme na oslavu jejích osmnáctých narozenin a já si výslovně objednala pokoj s výhledem na Big Ben a na Temži — ano, to bych mohla.“ Babička se ke mně otočila a jako na jevišti zašeptala: „Prý mám počkat.“

Judith mi mou babičku vůbec nepřipomínala. Mimo bublinu našeho domovského města působila jako úplně jiný člověk. Poznávala jsem její typicky měkké rysy a silné ruce fyzicky pracujícího člověka, ale nikdy předtím jsem na ní neviděla vypasovaný černý kabátek, který by si, jak jsem dobře věděla, *Jude* takřka nemohla dovolit, a chyběla mi její žlutá bavlněná zástěra, kterou běžně skoro neodkládala. *Jude* nosila vlasy svázané do uzlu a zpevněné zapíchnutou tužkou, zatímco *Judith* je měla vyfoukané a pečlivě upravené.

Na druhém konci se někdo ozval, a ať už to byl kdokoli, bylo mi jasné, že nemá dobré zprávy. Z babiččina „To je naprosto nepřijatelné“, „Můžu vás ujistit, že si budu stěžovat“ a „Čekám, že mi příplatek za lepší pokoj vrátíte,“ jsem pochopila, že štěstí nám nepřeje.

Nakonec zavěsila a pomalu dlouze vzdychla, jak to dělávala za nekonečných deštivých dní, nebo když jsem se nudila a byla

protivná a ona nevěděla, co si se mnou počít. Tentokrát jsem aspoň věděla, že to není moje vina.

„Ani nevíš, jak moc jsem ti vděčná,“ řekla jsem klidným tónem. „Bez ohledu na tenhle pokoj.“

Babička znovu vzdychla a se sotva postřehnutelně měkkším výrazem se zadívala kamsi za moje záda. „Ještě uvidíme, co se s tím dá dělat.“

Čekaly mě dva týdny s babičkou v titěrném hotelovém pokoji, kde si bude určitě v jednom kuse stěžovat na slabý tlak vody, příliš měkkou matraci nebo na vysoké ceny.

Ale současně jsem před sebou měla celé dva týdny v *Londoně*. Dva týdny prohlídek a dobrodružství, v jejichž průběhu musím načerpat co nejvíc zážitků, než se zase vrátím zpět ke svému běžnému nudnému životu. Dva týdny chození po památkách, o kterých jsem četla jenom v knížkách nebo je viděla v televizi. Dva týdny jedněch z nejlepších divadelních představení na světě.

Dva týdny mimo Guerneville.

Trocha trpělivosti s nakyslou babičkou za to určitě stála. Zvedla jsem kufr na postel a pustila se do vybalování.

Po takřka neskutečné procházce přes most Westminster Bridge a kolem vážně obřího Big Benu — úplně jsem *cítla*, jak mi jeho zvuk vibruje v hrudi — jsme skončily v malé tmavé hospůdce U červeného lva, kde mě okamžitě udeřil do nosu pach zvětralého piva, přepáleného oleje a kůže. Babička se za vstupem na okamžik zastavila a nakoukla do peněženky, aby se ujistila, že nám vyměněné peníze budou stačit na večeři.

U baru postávalo pár lidí, kteří hlasitě komentovali dění na obrazovce televizoru, ale jinak tu na večeři o páté seděla jen dvojice mužů u okna.

Babička silným hlasem s výrazně americkým přízvukem požádala o „stůl pro dva, pokud možno u okna“, a jakmile to starší z mužů uslyšel, prudce se zvedl a se skřípěním přitom posunul stůl směrem ke svému společníkovi.

„Taky na cestě za velkou louží?“ zahlaholil na celou hospůdku. Byl zhruba stejně starý jako babička, vysoký, se širokými rameny, lehce prošeďivělými vlasy a hustým knírem. „Právě jsme si objednali a budeme rádi, když si přisednete.“

Na babičce bylo vidět, že výhled na večer strávený v cizí společnosti se jí vůbec nezamlouvá. Jasně jsem to poznala podle jejích náhle pokleslých ramen. Mávnutím odmítla doprovod číšníka, od kterého si vzala jídelní lístek, a vyrazila dva kroky přede mnou ke stolu u okna.

„Jmenuji se Luther Hill,“ starší muž nabídl babičce ruku. „A tohle je můj vnuk Sam Brandis.“

Babička nejistě opětovala jeho stisk. „Já jsem Jude a tohle je moje vnučka Tate.“

Luther se trochu obrátil, aby si potřásl rukou i se mnou, ale já ho takřka nevnímala. Protože hned vedle něj stál Sam a protože mi páteří procházelo malé zeměřesení, skoro stejné, jako když jsme s babičkou procházely pod Big Benem. Luther byl vysoký, ale Sam působil jako ztepilý dub, jako mrakodrap, jako obr s rameny přes celou ulici.

Trochu se ke mně sklonil, čímž mi zastínil pohled na svou mohutnou hrud', a věnoval mi bezpochyby předem připravený úsměv, který měl ostatní uklidnit, že jim při stisku ruky nerozdrť prsty.

Dotkli jsme se dlaněmi a on jemně stiskl.

„Ahoj, Tate.“

Vypadal skvěle, ale měl i pár drobných chyb, takže nepůsobil příliš dokonale. Někdy v minulosti si určitě zlomil nos — kousek pod kořenem mu na něm zůstal maličký hrbolek

—, jedno obočí mu dělila drobná jizva a další měl na bradě jako mělce vyrytou čárku pod rtem. Působil jako strom, který zastíní celé okolí, a z jeho nádherně souměrné tváře — lemované jemnými hnědými vlasy, se široko posazenýma zelenohnědýma očima a krásně tvarovanými ústy s plnými rty — mi divoce tlouklo srdce, jehož ozvěnu jsem cítila až v krku. Klidně bych se na něj vydržela dívat celou noc a ráno bych nejspíš pořád nacházela něco nového.

„Ahoj, Same.“

Babiččina židle nepříjemně zaskřípala o dřevěnou podlahu a já rychle přelétla pohledem k místu, kde jí Luther pomáhal ke stolu. Jen před dvěma týdny jsem se rozešla po tříleté známosti s Jessem — jediným klukem v Guerneville, který si zasloužil moji pozornost a city —, takže na další milostná dobrodružství jsem rozhodně nemyslela.

Nebo jsem si to jen nalhávala?

Kvůli klukům jsem do Londýna nejela. Těšila jsem se město se spoustou muzeí, bohatou historií a lidmi, kteří netrávili celý život v maličkém vlhkém městě uprostřed sekvojových lesů. Byla jsem připravená na všechno, k čemu dokážu babičku přemluvit, a toužila jsem aspoň po jednom zajímavém dobrodružství, než se znovu stáhnou do stínu a pustím se do studia v Sonomě.

Jenže Sam o mém zaujetí proti klukům zjevně nevěděl, protože i když jsem se dívala stranou, stále jsem cítila, že mě sleduje. A pořád ještě držel mou ruku. Oba jsme současně sklonili hlavu do míst, kde mi pevně svíral dlaň, kterou nakonec přece jen pomalu pustil.

Tísnilo jsme se u maličkého stolu. Babička seděla proti mně – zatímco Sama jsem měla po pravé ruce – a usilovně špulila rty a nacvičeným pohybem urovnávala plátěný ubrus. Bylo jasné, že ji pořád ještě ovládá vztek a že by se nejraději se

svým zklamáním svěřila někomu dalšímu. Někomu, kdo by jí potvrdil, že takovou nespravedlnost není přece možné nechat jen tak.

Na okraji zorného pole jsem zahlédla Samovy dlouhé prsty, kterými se natáhl po sklenici s vodou a pevně ji objal.

„Takže,“ ozval se Luther a dlouze se nadechl, až mu přitom zahvízdalo v nose, „jak dlouho jste vlastně ve městě?“

„Právě jsme přistály“ odpověděla jsem.

Luther se na mě podíval a pod na jeho věk až nemravně působícím knírem jsem zahlédla úsměv. „A odkud jste?“

„Z Guerneville,“ řekla jsem a na vysvětlenou dodala, „z města zhruba hodinu severně od San Franciska.“

Luther pustil ruku na stůl tak ztěžka, až sebou babička leknutím trhla a voda ve sklenici se trochu rozvlnila. „Od San Franciska!“ Zeširoka se usmál a ukázal přitom řadu křivých zubů. „V San Francisku mám přítele. Nějakého Douga Gilberta? Možná byste ho mohly znát.“

Babička na chvíli zaváhala, než se staženým obočím zakroutila hlavou: „Tedy... ne, nikdy jsme o něm neslyšely.“

„A ani jsme nemohly, pokud nejezdí na sever za nejlepším borůvkovým koláčem v celé Kalifornii,“ řekla jsem s patřičnou hrdostí, načež mě babička zpražila pohledem, jako bych právě prozradila nějakou tajnou osobní informaci.

Sam se zatvářil pobaveně. „Co jsem slyšel, dědo, tak San Francisko je docela velké město.“

„Tak, tak,“ zasmál Luther, napůl Samově poznámce, napůl sám sobě. „My máme malou farmu ve vermontském Edenu, kousek severně od Montpelier, a řekl bych, že se tam určitě všichni známe.“

„To si dokážeme snadno představit,“ poznamenala babička zdvořile a současně kradmo zalétla pohledem k jídelnímu lístku.

Usilovně jsem přemýšlela, co říct, abychom působily stejně přátelsky jako oni. „A čemu se na farmě věnujete?“

„Mléčné výrobě,“ řekl Luther se zářivě povzbudivým úsměvem. „A protože to dělají úplně všichni, navíc pěstujeme trochu sladké kukuřice a jablek. Do Londýna jsme přijeli na oslavu Samových jednadvacátých narozenin, které měl před třemi dny.“ Luther se natáhl přes stůl a stiskl Samovi ruku. „Člověk by nevěřil, jak strašně to letí.“

Babička konečně zvedla hlavu. „Moje Tate právě skončila střední.“ Z toho, jak zdůraznila můj věk a jak se při tom významně podívala na Sama, mi přelétl mráz po zádech. Možná byl dvakrát tak velký jako já, ale jeho jednadvacet bylo jen o tři roky víc než mých osmnáct. Zatímco z babiččina výrazu byste řekli, že mu jde minimálně na čtyřicítku. „Na podzim nastupuje na vysokou.“

Luther si odkašlal do ubrousku, aby se zbavil přebytečných hlenů. „Kam?“

„Na Sonomskou státní,“ vysvětlila jsem.

Luther působil, že usilovně pracuje na doplňující otázce, ale babička mezitím netrpělivě mávla na číšníka. „Dám si smaženou rybu s hranolky,“ objednala si, aniž by čekala, než dorazí ke stolu. „Ocenila bych, kdybyste mi hranolky mohli dát na samostatný talíř, místo rajčat si dám jen salát, a pokud v něm bude mrkev, nechci ji strouhanou.“

Zachytila jsem Samův pobaveně soucitný pohled. Chtěla jsem mu vysvětlit, že babička sice vlastní kavárnu, ale hrozně nerada chodí na jídlo. Že díky vlastní náročnosti je naprosto dokonalá kuchařka, ale současně nevěří, že totéž by mohl dokázat i někdo jiný. Jenže místo toho se jen znovu lehce po-usmál a hned nato jsme oba odvrátili hlavu.

Babička zvedla ruku, aby zastavila číšníka, který se chystal obrátit ke mně. „Samostatně mi přineste také dressing a k pití

si dám sklenici chardonnay a studenou vodu. *Sledem*.“ Nato se podívala na mě a tichým hlasem — ne dost, aby ji všichni neslyšeli — dodala: „Evropané z nějakého důvodu ledem hrozně šetří. Moc by mě zajímalo proč.“

Číšník se pousmál a otočil se ke mně. „A co pro vás, slečno?“

„Smaženou rybu s hranolky,“ zazubila jsem se a podala mu jídelní lístek.

Po číšníkově odchodu u stolu zavládlo napjaté ticho. Dokud se Luther neopřel do židle a s hlasitým smíchem nepoznamenal. „Tak to bychom měli. Teď už víme, koho oslovovat Vaše Výsosti!“

Babička se okamžitě zatvářila kysele a já byla pochopitelně radostí bez sebe.

Sam se nahnul nad stůl a oběma silnými předloktími se opřel o desku. „Na jak dlouho jste v Londýně?“

„Na dva týdny,“ řekla babička a vytáhla z kabelky dezinfekční gel.

„My jsme přijeli na měsíc,“ opáčil Luther, zatímco Sam vytáhl z košíku, který stál uprostřed na stole, malou housku a naráz ji strčil do pusy. S nepříjemným pocitem mě napadlo, že si nejspíš objednali už před drahnou chvílí a že kvůli nám na jídlo zbytečně čekají. „V Londýně budeme stejně jako vy dva týdny,“ pokračoval Luther, „a potom jedeme do Jezerní oblasti.

V kterém hotelu jste ubytované?“

„V Marriottu,“ řekla jsem tónem, jako bych oznamovala, že bydlíme na hradě. „Hned u řeky.“

„Vážně?“ Sam zvedl oči k mé puse a hned je zase sklonil.

„To my taky.“

Babiččin hlas zněl ostře jako žiletka: „Jenže my se budeme co nejdřív stěhovat. Hned jak to bude možné.“

Překvapením mi spadla brada a v krku jsem ucítila slzy vzteku. „To přece nemůžeme, babičko.“

„Chcete vyměnit hotel?“ zeptal se Luther. „Proč byste od tam proboha odcházely? Z tak krásného historického místa, navíc s výhledem na všechno, na co si můžete přát.“

„Z našeho pokoje ne. Rozhodně nesnesu, abychom za dva týdny platily to, co platíme, a přitom se dívaly na řadu zaparkovaných aut.“ Číšník postavil sklenici s vodou před babičku a ona mu ji okamžitě vrátila. „Ještě led, prosím.“

Musí být unavená, říkala jsem si v duchu a snažila se zhluboka dýchat. *Určitě je nervózní, že to všechno stojí spoustu peněz, že jsme tak daleko od domova a že máma tam zůstala sama.*

Sledovala jsem, jak se číšník otočil a zamířil baru, a současně jsem se styděla za její nároky a její náladu. Měla jsem pocit, jako bych spolkla velkou olověnou kouli, která se mi usadila v žaludku, takže mě potěšilo, když jsem uslyšela, jak se Sam při dalším doušku vody zakuckal smíchy. Zvedla jsem k němu oči a uviděla jeho úsměv. Měl oči, jaké se mi vždycky líbily: v nazelenalé barvě mechu s malými jiskřičkami chápavého porozumění.

„Tate je v Londýně poprvé,“ pokračovala babička a zjevně přitom ignorovala fakt, že sama v Londýně taky ještě nebyla. „Plánovala jsem tenhle výlet celé roky, takže bych jí chtěla dopřát výhled na řeku.“

„To chápu,“ přitakal Sam klidným tónem a bez zaváhání dodal: „Můžete si vzít náš pokoj. Je ve dvanáctém poschodí a vidíme na řeku, na Londýnské oko i na Big Ben.“

Taky bydlíme ve dvanáctém poschodí.

Babička o poznání zbledla. „To přece nemůžeme.“

„A proč ne?“ zeptal se Luther. „Stejně tam skoro nejsme. Daleko lepší pohled je zvenku a užijeme si ho během procházek.“

„Taky *nehodláme* celou dobu sedět jenom v pokoji,“ ohradila se babička trochu dotčeně, „ale říkala jsem si, že když platíme—“

„Berte to jako hotovou věc,“ přerušil ji Luther. „Po večeri si prostě pokoje vyměníme.“

„Tohle se mi nechce líbit,“ prohlásila babička, zatímco jsem strkala oblečení zpátky do tašky. Seděla u okna s kabelkou v klíně a se sbaleným kufrem u nohou, z čehož jsem pochopila, že výměnu už v duchu přijala a jen se s tím potřebuje nějak smířit. „Kdo se vzdá výhledu na řeku a Big Ben výměnou za pohled do ulice?“

„Podle mě působí moc mile.“

„Tak zaprvé je vůbec neznáme a zadruhé zavazovat bychom se neměly ani *milým* lidem.“

„O čem to mluvíš. Chtějí si s námi vyměnit pokoj a určitě za to nečekají sex.“

Babička se otočila k oknu. „Nebud' vulgární, Tate,“ napomenula mě a chvíli si prsty pohrávala s organtýnovou záclonou. „Co když zjistí, kdo jsi?“

A bylo to tady. Důvod, proč jsem prozatím nikdy nebyla ani na krok východně od Colorada. „Vážně na tom pořád tak záleží, když už je mi osmnáct?“

Babička se nadechla k odpovědi, ale já ji raději zvednutou rukou zastavila. Věděla jsem, jak moc je pro ni důležité, abych se neprozradila, a nehodlala jsem se s ní hádat.

„Jenom se snažím říct,“ zapnula jsem tašku a odvezla ji ke dveřím, „že se chovají moc příjemně. Budeme tu dva týdny, a pokud se budeš celou dobu koukat do ulice, úplně vidím, jak z toho budeš šílet. A já budu šílet z tebe. Takže si pojdme vyměnit pokoj.“ Babička se ani nehnula, takže jsem přistoupila o pár kroků blíž. „No tak. Obě víme, jak po tom výhledu toužíš.“

Ještě chvíli seděla, ale nakonec vstala a vyrazila přede mnou ke dveřím. „Jestli ti to udělá radost.“

SAM BRANDIS BYL TATEINA PRVNÍ LÁSKA, PRVNÍ VŠECHNO, VČETNĚ PRVNÍHO MILOSTNÉHO ZKLAMÁNÍ.

„Je až k nevíře, že Christina Laurenová skutečně nikdy nezklame.

Novinka *Dvakrát za uherský rok* přináší nový, hlubší ponor do romantických vztahů a je velkým příslibem do budoucna.

Čtenářky a čtenáři se mají na co těšit.“

Entertainment Weekly

„Dojemně citlivý román o prvních vzplanutích a prvních zklamáních, který vás zahřeje u srdce.“

Shondaland

„Dojmný příběh s milým rozuzlením a poutavými liniemi rodinných osudů, které mu dodávají na zajímavosti a hloubce.

Christina Laurenová prostě dokáže jako vždy překvapit něčím novým.“

Kirkus Reviews

„Pokud máte rádi smířlivé příběhy o lásce a odpuštění, nový román Christiny Laurenové vás rozhodně nadchne.“

Publishers Weekly

„Známá dvojice nejlepších kamarádek a autorek vážně ví, jak potěšit. *Dvakrát za uherský rok* vám nedá vydechnout a nabídne pohled do atraktivních reálií filmového průmyslu.“

BookPage

PRO ŽENY

9 788075 659804

WWW.JOTA.CZ